

Din seria Temeraire au apărut:

Dragonul Maiestății Sale
Tronul de jad
Războiul pulberii negre
Imperiul de fildeș

NAOMI NOVIK s-a născut în 1973, la New York, într-o familie de imigranți polonezi. A studiat literatura engleză la Universitatea Brown, pe care a absolvit-o în 1995. A urmat un masterat în informatică la Universitatea Columbia și a lucrat o vreme ca programator.

Scris în doar două luni, la începutul anului 2004, primul ei roman, *His Majesty's Dragon* (*Dragonul Maiestății Sale* – Nemira, 2010), care deschide seria *Temeraire*, a fost publicat în martie 2006. A fost urmat de *Throne of Jade* (*Tronul de jad* – Nemira, 2011), *Black Powder War* (*Războiul pulberii negre* – Nemira, 2013), *Empire of Ivory* (2007 – *Imperiul de fildeș*, Nemira, 2015), *Victory of Eagles* (2008), *Tongues of Serpents* (2010), *Crucible of Gold* (2012) și *Blood of Tyrants* (2013).

În anul 2007, Naomi Novik a obținut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor, precum și premiile Compton Crook și Locus, pentru cel mai bun roman de debut. În același an, a fost nominalizată și pentru Premiul Hugo. Încă din anul 2006, Peter Jackson, cunoscutul regizor al trilogiei *Stăpânul inelelor*, a achiziționat drepturile de adaptare cinematografică pentru seria *Temeraire*.

Naomi Novik locuiește în Manhattan împreună cu soțul ei, scriitorul și editorul Charles Ardai, cu care deține un număr impresionant de computere – opt până în prezent.

NAOMI NOVIK

VICTORIA VULTURILOR

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

NEMIRA

1

Rezervațiile de înmulțire purtau numele de Pen Y Fan, după felia aspră și zdrențuită a muntelui din inima lor, ca o lamă de secure, cu creasta mărginită de gheață și înălțându-se pustie deasupra ținutului arid. Toamna galeză, rece și umedă, înainta deja spre iarnă, iar ceilalți dragoni, dormitând în depărtare, nu erau interesați de nimic altceva decât de mâncarea lor. Erau câteva sute, risipiți pe tot cuprinsul rezervației, majoritatea instalați în peșteri ori pe pervaze de stâncă, oriunde găseau un loc să se așeze. Nu li se oferea pic de confort ori măcar rânduială, cu excepția meselor și a fâșiei de teren cosit ce împrejmuia zona, unde noaptea se aprindeau torțe, ca să marcheze hotarele dincolo de care nu le era îngăduit să se aventureze, cu luminile orașului pâl-pâind în zare, vesele și interzise.

Temeraire făcuse un tur de recunoaștere la sosire și curățase o peșteră uriașă, în care să doarmă, dar tot umedă rămânea, oricât se străduia el s-o aștearnă cu iarbă sau să miște aerul bătând din aripi, ceea ce, în orice caz, venea în contradicție cu concepțiile lui instinctive despre demnitate: era de

preferat să înduri orice privațiuni cu o răbdare stoică, deși asta nu-ți prea oferea satisfacții atunci când nimeni nu-ți aprecia efortul. Cu siguranță, ceilalți dragoni nu-l apreciau.

Era convins că el și Laurence procedaseră corect ducând leacul în Franța și niciun om cu judecată nu putea fi de altă părere. Însă, pentru orice eventualitate, Temeraire se pregătise să înfrunte fie dezaprobarea, fie disprețul și pregătise numeroase argumente foarte bune în apărarea sa. Cel mai important argument, desigur, era lașitatea, perfidia unei astfel de lupte: dacă guvernul voia să-l înfrângă pe Napoleon, trebuia să-l înfrunte direct, nu să-i îmbolnăvească dragonii, ca victoria să fie mai ușoară. De parcă dragonii britanici n-ar fi fost în stare să-i învingă pe cei francezi fără asemenea viclesuguri!

– Și, mai mult decât atât, adăugă el, n-ar fi murit doar dragonii francezi. S-ar fi îmbolnăvit și prietenii noștri din Prusia, închiși în rezervațiile de înmulțire. Molima s-ar fi răspândit, probabil, tocmai până în China și asta e ca și cum ai fura mâncarea cuiva chiar dacă nu ți-e foame. Sau ca și cum i-ai sparge ouăle.

Exersă acest discurs impresionant în fața zidului peșterii sale: refuzaseră să-i dea tăblița de nisip și nu avea pe nimeni din echipajul său, ca să-l noteze în locul lui. Nu-l avea alături nici pe Laurence, care l-ar fi ajutat să găsească vorbele potrivite. Așa că își repeta argumentele în surdină, ca să nu le uite. Iar dacă nu erau suficient de convingătoare, gândi Temeraire, putea să sublinieze că, în definitiv, *el* adusese leacul, de la bun început. El și Laurence, împreună cu Maximus și Lily și restul formației lor. Și dacă avea cineva dreptul să spună unde îl puteau distribui, ei erau aceia. Nimeni n-ar fi știut de el, dacă Temeraire nu s-ar fi îmbolnăvit în Africa, unde creșteau ciupercile vindecătoare.

Ar fi putut să nu se ostenească. Nimeni nu-l acuza de nimic, dar nici nu-l slăvea ca pe un erou – așa cum sperase în taină că ar fi existat o vagă posibilitate. Pentru că nimănui nu-i păsa.

Dragonii mai vârstnici, nu sălbatici, dar trecuți în rezervă, manifestau un oarecare interes față de ultimele evoluții ale războiului, însă cu detașare, fiind mai dornici să-și povestească propriile bătălii, din războaiele precedente. Iar ceilalți erau deosebit de indignați de recenta epidemie, dar într-un mod mărginit. Le păsa că tovarășii lor se îmbolnăviseră și muriseră. Le păsa că leacul ajunsese atât de târziu la aceștia. Dar pentru ei nu însemna nimic că se îmbolnăviseră și dragonii din Franța sau că molima s-ar fi răspândit și prin alte părți, ucigând cu miile, dacă Temeraire și Laurence n-ar fi dus leacul. Și nu le păsa nici că lorzii Amiralității numiseră asta trădare și îl condamnaseră pe Laurence la moarte.

Nu avea ce să-i preocupe. Erau hrăniți și se găsea mâncare suficientă pentru toată lumea. Dacă adăpostul nu era plăcut, nu era mai prost decât cele cu care erau obișnuiți chiar și dragonii rezerviști, din perioada serviciului lor activ. Niciunul nu auzise vreodată despre pavilioane și nu-și închipuia că ar putea avea mai mult confort decât aveau. Nimeni nu maltrata niciodată un ou: îngrijitorii le luau și le duceau departe, însă cu grijă infinită, în căruțe așternute cu fân, încălzite pe timpul iernii cu sticle de apă fierbinte și pături. Și aduceau înapoi informații până când ouăle eclozau și soarta lor nu mai privea pe nimeni. Toată lumea știa că ouăle sunt pe mâini bune, mai bune chiar decât dacă s-ar fi ocupat de ele personal, așa că până și dragonii care nu aleseră să-și ia un căpitan ei înșiși, când venea vorba de ouăle lor, preferau cel mai adesea să le predea.

De zburat nu puteau zbura foarte departe, fiindcă nu erau hrăniți la ore fixe, ci aleatoriu, în alt moment de la o zi la alta. Dacă cineva se îndepărta prea mult și nu auzea clopotele, risca să ajungă înapoi prea târziu și să rămână flămând toată ziua. Trăiau, așadar, izolați, fără să intre în contact cu celelalte rezervații ori adăposturi, cu excepția momentelor când vreun alt dragon venea de departe, pentru împerechere. Până și asta era aranjat de alții pentru ei. Însă dragonii rămâneau acolo – prizonieri de bunăvoie în propriul lor teritoriu, gândi Temeraire cu amărăciune. El, unul, n-ar fi suportat asta niciodată, dacă n-ar fi făcut-o pentru Laurence, doar pentru Laurence, care ar fi executat pe loc, dacă dragonul lui s-ar răzvrăti.

La început se ținu la distanță de ceilalți dragoni. Era ocupat cu amenajarea peșterii sale. În ciuda priveliștii sale frumoase, rămăsese neocupată pentru că era incomod de scundă. Temeraire abia încăpea în ea. Dar dincolo de prima încăpere se afla una mult mai largă, vizibilă prin câteva găuri în peretele din spate, pe care le lărgea treptat, folosindu-și, domol și prudent, răgetul. Chiar mai domol decât era, probabil, necesar: Temeraire dorea ca această activitate să-i umple cât mai multe zile. Trebui, apoi, să curețe peștera de dărâmături, resturi de oase și pietre supărătoare. Se chinuia să le scoată cu ghearele chiar și din cotloanele unde oricum nu încăpea să se culce, doar de dragul curățeniei. Găsi în vale câțiva bolovani zgrunțuroși, pe care îi folosi ca să șlefuiască nițel pereții peșterii. Îi mișca dintr-o parte în alta, stârnind un nor imens de praf. Asta îl făcea să strănute, dar nu se dădea bătut. N-avea de gând să locuiască într-o văgăună aspră și neîngrijită.

Doborî stalactitele din plafon și netezi protuberanțele din podeaua peșterii, iar când se socoti satisfăcut, aranjă de-a lungul pereților sălii care-i slujea acum drept anticameră, împingându-i atent cu ghearele, câțiva bolovani îmbietori și niște crengi uscate, strâmbe și albite, pe care le adunase din păduri și viroage. I-ar fi plăcut un heleșteu și o fântână, dar nu știa cum să aducă apa sus ori s-o facă să curgă, odată ajunsă acolo, așa că se mulțumi să aleagă un promontoriu care se proiecta deasupra lacului Llyn y Fan Fawr și să-l considere tot proprietatea lui.

La final, ciopli literele numelui său la intrare, pe fața muntelui. Îl scrisese și în engleză, deși litera „r“ îi dădu niscaiva bătăi de cap și sfârși prin a arăta ca un fel de „4“ întors. Odată treaba isprăvită, rutina începu să-și facă loc încetul cu încetul, devorându-i zilele. Se scula când soarele pătrundea prin gura peșterii, făcea puțină mișcare, trăgea un pui de somn, se scula iarăși când auzea clopotul păstorilor, mânca, trăgea iar un pui de somn, apoi se scula și făcea din nou puțină mișcare, după care se culca la loc. Și cu asta se termina ziua, nu mai era nimic. O dată, vână și nu se mai prezentă să-și capete porția de hrană. Mai târziu, în ziua aceea, comandantul rezervației, dl Lloyd, veni sus împreună cu un medic, pe spinarea unuia dintre dragonii mici, ca să se asigure că Temeraire nu era bolnav. Îi ținură o predică despre braconaj, suficient de aspră ca Temeraire să se simtă stânjenit, de dragul lui Laurence.

Cu toate acestea, nici Lloyd nu-l privea ca pe un trădător: nu-i acorda destulă importanță ca să-l considere astfel. Singurul lucru care-l interesa pe comandant era ca dragonii să rămână între granițele rezervației, să mănânce și să se împerecheze. Nu aprecia nici demnitatea, nici stoicismul, și

Într-o oră n-ar mai fi avut nimic de făcut decât să stea și să se lase cotonogiți din toate părțile. Micul avertisment le fu de-ajuns ca să încerce măcar să întrerupă lupta. Iar Dalrymple dădu imediat ordinul de retragere. Wellesley conduse o strălucită acțiune de ariergardă, cumplită și sângheroasă, desfășurându-și oamenii ca să țină în loc linia lui Napoleon, pe toată lățimea ei, în timp ce toți ceilalți se retrăgeau în spatele aceluia scut.

La sfârșit, însă, retragerea se transformă într-o debandadă: zece mii de oameni lăsați să se zbată în mlaștină doar ca să fie luați prizonieri și restul dispersându-se rușinos spre nord, numai cu muschetele în mâini și cizmele-n picioare, și uneori chiar fără ele. Dragonii cărau tunurile, deprimăți, iar Temeraire se uita din când în când peste umăr, la câmpul de luptă pe care-l abandonaseră și la dragonii din depărtare, gonind după ei cu gurilele tremurând. Nu propuse să se întoarcă, ci își mută privirea, lăsă capul jos, tenace, și își continuă zborul.

Urmărirea chinuitoare încetă, în cele din urmă, spre seară: dragonii francezi, după ce o zi întreagă luptaseră ori transportaseră oamenii lui Davout în apropiere, ajunseră la capătul puterilor și, unul câte unul, rămaseră tot mai departe în urmă, pierzându-se în asfințit, până când, chemați pe semne înapoi, puteau fi văzuți făcând cale întoarsă.

Laurence își așeză mâna pe gâtul lui Temeraire:

- Am scăpat din capcană, spuse el încetișor. Ne-ai oferit asta, cel puțin.

- Eu tot mai cred că ar trebui să ne întoarcem, bombăni Iskierka, venind lângă ei.

Se înfuriase foarte tare când se trezise și aflase că, până la urmă, nu va lupta deloc, iar Temeraire abia reușise s-o convingă, mai cu vorba bună, mai cu amenințări, să zboare împreună cu ceilalți.

- Mi-e foame și nu-mi place să car tunul ăsta. Mă dor umerii.

- Tuturor ne e foame, răspuse Temeraire, nervos, așa că te rog nu te mai lamenta atâta, ești foarte obositoare.

- Ba nu! protestă ea. Doar pentru că tu nu vrei să lupți și preferi să dai bir cu fugiții...

- Ajunge! o mustră Excidium, coborând. Ne întoarcem când suntem pregătiți și când avem mai mulți oameni și mai multe tunuri, ca să fim siguri că vom învinge. Asta se cheamă strategie, adăugă el, și ești destul de mare să pricepi.

Iskierka cedă, dar continuă să bodogănească, în urma mai vârstnicului dragon care zbură înainte.

Undeva, în depărtare, cei care mai rămăseseră din infanterie și cavalerie mășalau spre baza centrală, bine apărată, de la Weedon Bec, unde aveau să găsească întăriri și provizii. Dragonii, însă, își continuă zborul toată noaptea și a doua zi, lăsând între ei și urmăritori o distanță imposibil de recuperat și garantând siguranța artileriei. Nu prea găseau de mâncare: țărani își ascundeau vitele, iar să se oprească să vâneze în timpul zilei le era dificil.

- Nobilii trebuie să se împace cu ideea că li se mănâncă vânatul, declară Jane și îi împărți în grupuri mici, fiecare urmând să-și așeze tabăra pe o moșie suficient de mare ca să aibă propria rezervație de căprioare. Urmău să ajungă în Nottinghamshire înainte de căderea nopții, iar Conacul Wollaton avea o turmă de peste patru sute de capete. Te pot trimite altundeva, îi propuse Jane, dar Laurence clătină din

cap. Nu-și dorea să fie acasă în circumstanțele actuale: condamnat ca trădător, cu vești dintre cele mai proaste, aducând cu el douăzeci de dragoni flămânzi să sfărtece moșia. Dar n-avea de ales. Era mai rău dacă se ducea undeva în vecini, fără să-și salute părinții, și să lase alt grup de dragoni să folosească pământurile familiei sale. Ar fi foat o lașitate, o fugă de răspundere. Dacă Lordul Allendale alegea să nu-l primească în casă, la sosire, acesta era privilegiul tatălui său. Datoria lui era să îndure ocară pe care și-o merita.

Aterizară, în sfârșit, câteva ore mai târziu. Dragonii își lasară jos poverile, oftând adânc, recunoscători. Nici pentru un dragon de talie grea nu era o glumă să care în spinare două tunuri de șaisprezece pfunzi, pe o distanță de treizeci de mile, iar Maximus și Requiescat fuseseră încărcăți cu câte patru fiecare. Temeraire oftă și se întinse pe pământul rece, ca un șarpe lung și negru.

Laurence alunecă jos de pe spinarea dragonului, ostenit și amorțit și el de ceasurile lungi de zbor.

– Vrei să vorbești cu ei în casă, întrebă Jane, sau să-l trimiți pe Frette?

– Nu, mă duc eu, răspunse Laurence și, atingându-și pălăria, se răsuci pe călcâie.

– Te rog transmite-i salutările mele mamei tale, spuse Temeraire, ridicându-se puțin, când Laurence îi mângâie botul în semn de rămas-bun.

Înaintă încet și fără tragere de inimă spre casă. Aproape toate ferestrele erau întunecate și doar câteva facle ardeau lângă ușa. Afară erau doi valetți, strângând muschetele, nervoși.

– E-n regulă, Jones, spuse Laurence, când se apropie destul ca să le recunoască fețele. Sunt doar eu. Lordul Allendale este acasă?

– O... da, domnule, dar..., spuse Jones, holbându-se la el cu ochii cât cepele, iar pe urmă ușa de deschise.

Preț de o clipă, Laurence crezu că era tatăl său, dar era fratele lui mai mare, George, în papuci și halat de casă peste cămașa de noapte, în timp ce un valet îi așeza o manta peste umeri.

– Pentru Dumnezeu, Will! exclamă George, coborând scările. Era mai mare cu șase ani decât Laurence și trecuse aproape tot atâta timp de când se văzuseră ultima dată. Se îngrășase, dar tonul lui de exasperare era neschimbat. Asta e tot, adăugă el brusc, adresându-se valetilor. Vă puteți întoarce în casă. Nu mai spuse nimic, până când ușa nu se închise în urma lor și apoi, întorcându-se spre Laurence, șuieră: Ce faci aici, pentru numele lui Dumnezeu? Și să vii la ușa din față...puteai să ai puțină discreție măcar. Ai... ție... foame, ai nevoie...

Se chinuia să-și caute cuvintele și Laurence înțelese dintr-odată și își dădu drumul:

– N-am fugit din temniță și n-am venit la ușă să cerșesc. Am fost grațiat, ca să lupt împotriva invaziei.

– Grațiat? se miră George. Grațiat, din cauza invaziei, și iată-te aici, tocmai în Nottinghamshire? Cine ar putea să creadă o asemenea poveste, te-ntreb.

– Doamne Dumnezeule, nu te mint, spuse Laurence pierzându-și răbdarea. N-am să-ți explic de două ori. Tata mă primește?

– Nu. Nici măcar n-am să-i spun că ești aici, răspunse George. E bolnav, Will. A slăbit cincisprezece kilograme din august și doctorii au spus că trebuie să stea liniștit, înțelegi, perfect liniștit, dacă vrea să mai prindă încă un an. Nu mai poate nici măcar să-l supravegheze pe administratorul moșiei, de ce crezi că eu sunt aici? Și nu-i de mirare, cu